Κυριακή Ι' Ματθαίου: Η δαιμονική απιστία

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 19 Αυγούστου, 2022

(Ματθ. ιζ' 14-23)

Ἕνα ἀπό τά πιό σημαντικά ζητήματα στή θρησκευτική παράδοση καί στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι αὐτό τῶν **δαιμονίων**. Πρόκειται γιά πνευματικές ὑπάρξεις οἱ ὁποῖες συνυπάρχουν μέ τούς ἀγγέλους, τούς ἀνθρώπους καί τόν κόσμο. Ὑπάρξεις πού ἔχουν ὡς νόημα μόνο τόν ἑαυτό τους. Ἀποσκοποῦν νά προσελκύσουν ὅλα τά δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, νά τά ἐξουσιάσουν καί νά τά ἀποξενώσουν ἀπό τόν Δημιουργό. Δέν ἀγαποῦνε, ἀγωνίζονται νά γκρεμίσουν κάθε χαρά καί αἰσιοδοξία, παλεύουν μέ τήν ψευδαίσθηση ὅτι θά συγκροτήσουν ἕναν στρατό ὁ ὁποῖος θά
τούς βοηθήσει νά νικήσουν τόν Θεό. Εἶναι δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, καθώς ξεκίνησαν ἀπό ἄγγελοι. Ἀρνήθηκαν ὅμως τήν εὐχαριστία, τή δοξολογία, τήν ἀγάπη πρός τόν Θεό καί κάνουν τά πάντα γιά νά δικαιωθοῦν γιά τήν ἐπιλογή τους. Καί δέν βλέπουν οἱ δαίμονες ὅτι ὁ Θεός
ἀγαπᾶ καί αὐτούς τόσο πολύ, ὥστε νά τούς ἀφήνει στήν ἐλευθερία τους ἐνῶ θά μποροῦσε νά τούς ἐκμηδενίσει.

Ἡ σπορά τῶν ζιζανίων

Οἱ δαίμονες συμβάλλουν στήν καλλιέργεια τῶν παθῶν. Εἶναι οἱ ἐχθροί πού σπέρνουν ζιζάνια στό χωράφι τῆς ἀνθρώπινης ὕπαρξης. Δέν μποροῦν νά δοῦνε τό μέλλον, διότι δέν πιστεύουν στόν Θεό. Ἔτσι κρίνουν τά πάντα μέ βάση τό παρόν. Ἔχουν βεβαίως τά στοιχεῖα του ἐνώπιόν τους καί ἔτσι μποροῦν νά προβλέψουν κάπως τί θά συμβεῖ. Ὡστόσο, δέν ἀποδέχονται τόν λόγο τοῦ Θεοῦ γιά τήν τελική τους ἥττα, δέν μετανοοῦν. Ὁ τελικός ἀγώνας τους εἶναι μάταιος. Ἡ ἀπιστία τους εἶναι μιά ἀπόφαση αὐτοδικαίωσης, ἡ αἴσθηση ὅτι εἶναι αὐτόφωτοι καί ὅτι ὁ χρόνος καί ὁ κόσμος ὑπάρχει γιά νά δικαιωθοῦν. Ἀπουσιάζει ἀπό αὐτούς ἡ ταπείνωση.

Ὁ ἐγκλωβισμός στίς ψευδαισθήσεις

Ἄν παρατηρήσουμε τόν κόσμο μας, θά διαπιστώσουμε πόσο τό δαιμονικό πνεῦμα ὑπάρχει στίς κινήσεις μας, στόν τρόπο πού διαχειριζόμαστε τά χαρίσματά μας, στήν αὐτοκαταστροφικότητα τῆς μελαγχολίας καί τῆς κατάθλιψης, στή **συνεχῆ ἐνασχόληση μέ τό «ἐγώ» μας**, στόν **θρίαμβο τῶν παθῶν πού βαφτίζουμε**

δικαιώματα, στήν **περιθωριοποίηση τῆς ἀγάπης** καί στήν ἀπόρριψη τῶν ἄλλων, διότι δέν εἶναι ὅπως ἐμεῖς, στήν ἀπιστία. Καί τήν ἴδια στιγμή, στή **δίψα γιά ἕνα παρόν χωρίς Θεό, γιά τό «ἐδῶ καί τώρα»**. Μέ κριτήριο τήν ἐλευθερία μας μικρότεροι καί μεγαλύτεροι ἀφήσαμε κατά μέρος τήν πίστη καί διαλέγουμε τήν ταύτισή μας μέ **ἕναν πολιτισμό ὁ ὁποῖος φαινομενικά ἀγαπᾶ τόν ἄνθρωπο, τοῦ προσφέρει τίς ἀγορές, τά ἐπιτεύγματα, τήν ἐπιστήμη, τή δυνατότητα γιά ποιότητα ζωῆς, ἀλλά τόν ἀφήνει στό παρόν καί δέν τοῦ ἐπιτρέπει νά πορευτεῖ πρός τήν αἰωνιότητα**. Ἔτσι παγιδευόμαστε στόν δαιμονικό
τρόπο.

Ἡ συγκαλυμμένη ἀπιστία

Ὁ Χριστός, μετά τή Μεταμόρφωσή του, συνάντησε ἕναν πατέρα, πού εἶχε φέρει τό παιδί του στούς μαθητές του, γιά νά ἐκβάλουν τό δαιμόνιο πού τό εἶχε κυριεύσει. Δαιμόνιο αὐτοκαταστροφῆς, ἀσθένειας, πόνου, τό ὁποῖο εἶχε ἐξουσιάσει τή νεανική ὕπαρξη καί τῆς εἶχε στερήσει τήν ἐλευθερία. Μέ τά σημερινά δεδομένα, αὐτό τό δαιμόνιο θά θεωροῦνταν μόνο μιά ἀρρώστια τοῦ σώματος, ἡ ἐπιληψία, ἡ ὁποία ἀντιμετωπίζεται διά τῆς ἐπιστήμης. Τό δαιμόνιο ὅμως δέν ἦταν κρυμμένο μόνο στό σωματικό πρόβλημα. Κυρίως ἀποδείκνυε τήν «ἀπιστία» τοῦ πατέρα καί τήν «ὀλιγοπιστία» τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ. Γι’ αὐτό καί ὁ Κύριος, ὅταν ὁ πατέρας τοῦ ἀναγγέλλει τό παράπονό του γιά τήν ἀποτυχία τῶν μαθητῶν νά θεραπεύσουν τό παιδί του, θά ζητήσει νά τοῦ παρουσιάσουν τόν νέο ἄνθρωπο καί θά ἀναφωνήσει: «Γενιά ἄπιστη καί διεστραμμένη, ὥς πότε θά εἶμαι μαζί σας; ὥς πότε θά σᾶς ἀνέχομαι;». Καί θά ἐπιτιμήσει τό δαιμόνιο τό ὁποῖο θά βγεῖ ἀπό τό παιδί (Ματθ. 17,17-18). Ὁ Χριστός δέν κάνει ἐπιστημονική ἰατρική διάγνωση, ἀλλά βλέπει τήν κατάληψη τῆς καρδιᾶς τῶν ἀνθρώπων ἀπό τό πνεῦμα τῆς ἀπιστίας, ἀπό τήν τάση τους γιά **δικαίωση τοῦ ἐγώ, ἀπό τήν ἄρνησή τους νά δοῦνε τήν προτεραιότητα τοῦ Θεοῦ**. Ἡ ἐκδίωξη λοιπόν τοῦ δαιμονικοῦ πνεύματος θά δώσει ἴαση στό παιδί καί προβληματισμό γιά τήν πίστη στόν πατέρα καί στούς μαθητές. Οἱ ἄνθρωποι σήμερα, ὅταν γίνεται λόγος γιά δαιμόνια, σκεφτόμαστε ὑπερφυσικές ὑπάρξεις, μέ ἀπόλυτη δύναμη, οἱ ὁποῖες μᾶς καταστρέφουν σωματικά. Ἔχουμε περιέργεια γιά τό πῶς θά βγοῦνε ἀπό ὅσους ἔχουν καταλάβει καί γι’ αὐτό καί ἡ βιομηχανία τοῦ πολιτισμοῦ, ἰδίως τῆς τηλεόρασης καί τοῦ κινηματογράφου προβάλλει εἰκόνες ἐξορκισμῶν, πρός ἐντυπωσιασμό, τρόμο καί κέρδος. Ἀξιοποιεῖ «δαιμονικά» τά δαιμόνια, γιά νά πετύχει αὐτό πού τά δαιμόνια ἐπιδιώκουν: **τήν ἀπιστία, τήν παντοδυναμία τοῦ «ἐγώ», τήν ἐμφύσηση τῆς ἀπουσίας τοῦ Θεοῦ ἀπό τίς ζωές μας**. Ἔτσι μᾶς κάνουν νά παραδιδόμαστε στή δαιμονική ἀπιστία, νά **νοιαζόμαστε τελικά γιά τό ἐφήμερο «ἐδῶ καί τώρα»** . Γι’ αὐτό καί ἡ ἀνάγκη τῆς πίστης ἐξακολουθεῖ νά εἶναι κομβική. **Ἄς ἀξιοποιήσουμε τήν ἀσκητική παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, τήν προσευχή, τή νηστεία,**

ἄς παλέψουμε νά εἴμαστε ταπεινοί, ὅ,τι δηλαδή λείπει ἀπό τό δαιμονικό πνεῦμα, καί μέ τή βοήθεια τοῦ Χριστοῦ ἄς βροῦμε τήν πορεία πού γιατρεύει τίς καρδιές γιά πάντα.

π. Θ. Μ.

(Πηγή: "Φωνή Κυρίου" ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 33 (3507), Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος)